

Alba – A némafilmes

Boldogan konstatáltam, hogy mekkora mértékű fejlődés vonható le ebből az írásodból a múltkori pályázatra nevezetthez képest. Mind a közlés módja, a leíró részek és a novella felépítése sokkal de sokkal jobban kivitelezett és élvezhetőbb.

A stílust talán most is egy kicsit száraznak mondanám, de ehhez az E/3-as, lényegében mesélőtől hallott elbeszéléshez most azért jobban illett, talánmég azt is mondanám, hogy indokolt volt.

Tetszett ez a kicsit filmbe illő kezdet és úgy egyáltalán a szereplők bemutatásának módja a külső szemlélő által, aki mindent tud és mindenbe beavat minket. Szépen fokozatosan gazdagítod a bennünk kialakuló képet a karakterekről. Külön jó döntésnek tartottam, hogy Whitney-t nem hagytad meg a „tökéletességében”, hanem bizony neki is volt gyenge pontja, éppen ezért ő –és egyik szereplő sem – volt túl végletes (a tökéletes szépségű, de üresfejű lány; a szintén tökéletes pasija, az okos, de unalmas kinézetű hűg), szóval nem ezeket kapjuk, hanem mindegyikükbe csempészel egy kis „másságot” (például a „tökéletes pasi” filmezik, művészlélek), ezért sokkalta hihetőbbek lesznek a karaktereid és ezzel együtt a történet is.

Sokáig nem értettem, hogyan fogod ebbe a történetbe belehozni a címet (A némafilmes), aztán megjelent ez a titokzatos gyilkos, és egyszerre jött a megkönnyebbülés (oké, mégis benne lesz), és kezdődött el a konkrét, izgalmakat kecsegtető szál a történetben.

Ez a „gyilkos-kereső” játék, amit az olvasóval művelsz, szintén előnyére válik a történetnek, mindig másra ugrik a gyanú, kicsit összezavarod a népet, ami egy ilyen krimi-szerű történetnél szerintem elengedhetetlen, hiszen milyen unalmas lenne, ha már az elején sejteném, ki volt a tettes. Úgy vélem, neked ezzel sikerült is a gyanú elterelés, bár egy picivel több indok nem ártott volna minden szereplőnél, hogy na ő miért tehette (egyedül Luke-nál éreztem azt, hogy ez a filmezős érdeklődés, a néma-film szeretet, meg maga a filmajándékozós dolog után, hogy na igen, ő tényleg lehetne a gyilkos), de mivel sem Mabel, sem Whitney esetében nem igazán támasztottad alá észérvekkel (Marbelnél leginkább az irigységet, Whitney esetében úgy rémlik nem is hozol fel semmit), ezért nem hihető maradéktalanul, hogy tényleg valamelyikük lenne a gyilkos.

Én picit még hiányoltam ezekből a részekből egy kis titokzatosságot, több gondolatfoszlányt és agyalást, hogy ki-hogyan jutott arra a következtetésre, amire.

Mikor az utolsó jelenetben Whitney otthon marad az anyjával, ott az a párbeszéd picit furcsa lett nekem, túlságosan gyanús az, mikor Whitney megpróbálja elmondani az anyjának, hogy Marbel mennyit beszél a némafilmesről, és hogy mindig is irigy volt rá, erre az anyjának az a válasza, hogy ne aggódjon, a hűga nem jelent konkurenciát számára a versenyen. Óóó... De hát nem is jelentkezett, hogy lenne konkurencia? Aztán pedig konkrétan szenvtelenül azt mondja a lányának, hogy nyugodjon meg, szépen hullanak a vetélytársai. Szóval ez a rész a kelletténél átlátszóbbra sikerült, és éppen ezért mi már hamarabb rádöbbenünk, hogy mi a helyzet, mint Whitney, aki csak a zongoraszólo felismerésénél ébred rá. Szerintem szerencsésebb lett volna ha ez a felismerés a lánnyal együtt történik meg, valahogy talán nagyobbat csattant volna, mint ebben a formájában.

Az utolsó bekezdés szép keretes szerkezetet ad a műnek, hiszen megint a mesélő bőrébe bújsz, ráadásul újra előkerül az óra (Whitney Boyd Tissot órája soha többé nem került a Tiffany lámpa mellé.), amivel ugye magát a gyilkosság tényét közlöd burkoltan és mégis kifejezően.

Alapjában véve szépen felépítetted a történetet, a kezdeti bemutatással, a gyilkos személyének bevezetésével és a gyanúsítgatásokkal, végül pedig a fináléval. Én ez utóbbiból még olvastam volna, ha már eddig húztad az agyunkatezzel a gyilkos-kereséssel, érzem azt a kis hiányt az utolsó kérdés és a halál ténye között, pár gondolatot és mozzanatot az anya részéről (mi motiválta, a lánya sikerének elősegítése miatt ölte-e meg az előző áldozatait, vagy szimplán élvezte /esetleg egyik átcsapott a másikba/, és mit érzett, mikor a saját lányát kellett(?))

megölnie), szóval egy kis gyilkos-lélektant én még elbírtam volna, de így sem mondanám rossznak a végét, csak kicsit „kopárnak”. ☺

A novella mindenképpen olvastatja magát, ez főleg a szépen végigvezetett „Ki lehet a gyilkos?” kérdésnek köszönhető, amivel jó történetsszövegő lévén játszol és trükközöl, ezzel is hozzájárulsz

ahhoz, hogy egyre csak hajtson minket a kíváncsiság, egészen a novella legvégéig. Ezért jár a virtuális vállon veregetés.

Amire még mindenképpen szeretnék kitérni, az a párbeszéd központozása, mert az úgy látom, még nem elég tiszta. Kijelentő mondatok után nem szükséges pontot használnod, ha a mondatot „mondta, felelte, nyugtatta, fejezte be” és ehhez hasonló cselekvésekkel folytatod. Érezheted szerintem te is, hogy ezekkel a kijelentés szinte egybefolyik, a szerves része a mondatnak. Itt egy példa a szövegből: „- Nem, ezt nyugodtan megmutathatod a szüleidnek. – nyugtatta meg Luke barátnőjét, aki izgatottan pattant fel és berohant a nappaliba.”

Itt a pont nem kell, csak abban az esetben lenne szükséged rá, ha mondjuk ebben a megfogalmazásban folytatódna a mondat.

„- Nem, ezt nyugodtan megmutathatod a szüleidnek. – Luke hangja megnyugtatóan csengett, de barátnője izgatottan pattant fel és rohant be a nappaliba.”

Mert ilyenkor a pont utáni mondatot érezhetően újként kell kezelnünk.

Nem tudom mennyire érhető, amit leírtam, ennek a magyarázásban sosem voltam jó, egy idő után ráérezel magadtól, de ha most mégsem lenne világos, keress rá leírásokra, vannak jók az internet írói bugyraiban. ☺

Azt hiszem, kijelenthető, hogy szépen haladsz, és jössz felfele, mint a talajvíz. ☺ És emellé úgy látom, van benned kellő versenyszellem és érdeklődés a kihívások iránt, ez nagyon jó, és nagyon hasznos lesz a továbbiakban is. Amit tanácsolni tudok még, hogy állíts saját magad elé kihívásokat, találj ki olyan feladatokat és megírni való történeteket, amiket még eddig nem próbáltál (más személyben írni a történetet, mondjuk E/1-ben, vagy más időben (a távoli múltban, esetleg jövőben, vagy mondjuk idegen környezetben, amiben nem mozogsz otthon). Persze, lehet, hogy nem azok lesznek életed legjobb írásai, vagy esetleg még kényelmetlen is lesz egy-egy ilyen megírása, de legalább belekóstolsz és próbálgatod a határidat. Aztán persze ezeket az írásokat ne felejtse el elolvasatni és véleményeztetni valakivel, akitől őszinte véleményt hallhatsz – ebből fogod tudni, hogy jó úton haladsz-e.

Sok-sok sikert és ihletet kívánok a további íráshoz, remélem, látlak a következő pályázaton is! ☺

Egy kis korrektúra:

„A kérdés egy keddi **reggel** hangzott el Mabel szájából **reggeli** közben.” – Itt lehet, hogy kicsit sok lesz az a reggel, mivel a reggeli amúgy is arra enged következtetni, hogy ez a kérdés reggel hangzott el, így szerintem az az első „reggel” felesleges.

„Az **emberek** csodálkoznak, hogy egyre több gyilkosságot követnek el az **emberek**,” – itt is van egy kis szóismétlés, ezt is érdemes lenne kiküszöbölni ☺

„- Na, és meg van már a műsorod a versenyre? – kérdezte Mabel a nővérét., –ó, innen meg a végéről meglógott egy pont.

„Iskola után ahogy végzett busszal hazament.” – Hajaj, ez itt kicsit egybefolyik, gondolom nem gyilkolta le a lány a buszt, így itt elkélne egy vessző: Iskola után, ahogy végzett, busszal hazament. De szerintem te is érezted ennek a darabosságát, így jobb lenne egy másik megfogalmazás, mondjuk egyszerűen: Ahogy végzett az iskolában, rögtön hazament a busszal.

Én is örülök neked Whitney, de ha megint csak azért szeretsz ennyire(,) mert kell valaki(,) aki lehúzza a gyantádat, akkor azt is megkockáztatom, hogy meg leszek sértve. – innen is hiányoznak a vesszők, beírtam őket zárójelbe.

„De nem tudom, hogy most is épp a tervet hajtod végre, és elhiteted velem, hogy ezt hiszed, vagy tényleg ezt hiszed.” – Húha, ez ám a kacifántos mondat. Szerintem meg lehetne ezt egyszerűbben is oldani: De nem tudom, hogy most is éppen a terv szerint próbálsz meg hitegetni, vagy valóban hiszel nekem.,,

A lányok társalgását Mrs. Boyd hazaérkezése **szakított** meg.” - szakította

„megígérte, hogy segít kitalálni(,) mi legyen Whitney produkciója a versenyen.,, – és végül egy újabb szökött vessző.